

Kreds, der stadig vil aftage og som en Gang vil uddø, men det vil ganske vist være længe. Nu er det altsaa i Forslaget, som det foreligger, paalagt Livsforsikringsanstalten at betale Bonus til disse Lærere. Man gav dem ved Loven af 1ste April 1891, som jeg nævnte før, en Adgang til at faa Bonus af Skolefonden for Perioden 1871—85 i Overensstemmelse med Reglerne i Loven af 15de Marts 1889, men da man næste Gang uddelte Bonus fra Livsforsikringsanstalten i Henhold til Loven af 1ste April 1893, fik Skolelærerne ikke Ret til Bonus af Skolefonden, saaledes at de ikke have modtaget Bonus, siden den blev givet dem i Henhold til den tidligere nævnte Lov af 1ste April 1891. Det kan jo ikke nægtes, at det for saa vidt kan siges at være en Retfærdighedshandling lige over for Lærerne, at man sørger for, at de faa Bonus i Lighed med, hvad der gives til Interessenterne i Anstalten, idet Bonus jo gives Embedsmændene som pligtige Interessenter i Statsanstalten. Men det er kun en Side af Sagen. Den anden Side af Sagen er imidlertid, om det er retfærdigt, at det bliver Statsanstalten, der bærer dette Beløb til Bonus, man kan vel nok blive enig om, at man væsentlig skal kunne argumentere for, at der her er nogen Retfærdighed til Stede. Det mener jeg ikke, der er. Jeg mener i Virkeligheden, at man her har en Bestemmelse, hvorved man vilkaarlig lægger en Byrde paa Interessenterne i Statsanstalten, en Byrde, som maa siges at være dem uvedkommende. Naar jeg er gaaet med dertil, er det dels af Hensyn til det noget svage Argument, som kan fremsættes, nemlig at Statsanstalten nu har disse Skolelærere siden den 31te Marts 1892; den har i Perioden 1856—92 været fri for de Lærere, som ikke kunde levere Helbredsattest for, at de vare i Anstaltens Forstand „gode Liv“, det er en Fordel, som Anstalten har haft, og derfor kan den ogsaa betale det Beløb, som der her er Tale om. Naa ja, det Argument er ikke meget værd, noget kan det gælde, men i øvrigt vil jeg oprigtig sige, at for mig har det væsentligste Motiv til at gaa med til Bestemmelsen været, at jeg mener, at det vel kan forsvares, naar man skaffer Interessenterne den Fordel, som det er, at de faa en lovhjemlet Adgang til Bonus i Fremtiden, saa tillige at lægge den ringe Byrde paa dem, hvorom der er Spørgsmaal, som dog, set i Forhold til Lærerne, maa siges at være et godt og retfærdigt Resultat.

Med disse Udtalelser skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Velvilje.

P. G. C. Jensen: Da vi sidste Gang her i Landtinget forhandlede om Bonusloven, hvilket var i 1893, fremkom der her i Tinget Ønske om, at man kunde faa en vedvarende Bonuslov, at man kunde komme bort fra den Maade, hvorpaa man behandlede denne Sag tidligere, nemlig at give en særskilt Lov efter Udløbet af hver femaarig Periode. Dette Ønske har Regeringen tilsigtet at opfylde ved det Forslag, der er fremsat i det andet Ting. Det gik netop, som den højtærede Minister udtalte, ud paa, at der skulde være en lovbestemt vedvarende Ret for Interessenterne i Statsanstalten for Livsforsikring til at faa Bonus efter hver femaarig Opgørelse. Jeg skal indskyde den Bemærkning, at der her i Landstinget 1893 blev fremsat Ønske om, at Beregningen af denne Bonus skulde ske Aar for Aar efter den aarlige Opgørelse af Anstaltens Status, som finder Sted, men saaledes, at Udbetalingen først skulde finde Sted efter hvert Femaars Forløb, hvoraf altsaa vilde følge, at der dog vilde ske en Udbetaling til de efterladte af dem, der vare døde i det sidste Femaar, nemlig for saa stor en Del af Perioden, i hvilken de havde levet og kunnet tage Del i Bonus. Dertil var der ikke taget noget Hensyn i det Forslag, der fremkom her, og jeg skal erkende, at det heller ikke var nødvendigt at gøre det. Det kunde jo have været meget hensigtsmæssigt. Der er mange Livsforsikringsanstalter, der beregne Bonus paa den Maade, tilskrive Bonus Aar for Aar, men kun udbetale efter visse Aars Forløb. Naar det ikke er sket, staar det vel for en Del i Forbindelse med, at det er et ret betydeligt Arbejde, der vilde være forbundet dermed, og skønt det ganske vist kunde have sine Fordele at have saadanne Regler, maa man indrømme, at naar man er paa Forsikringsomraadet, maa man ogsaa tage Hensyn til alle de Tilfældigheder, der kunne indtræde, altsaa ogsaa til det, at en maaske vilde have Fordel deraf, en anden derimod Skade. Det skal jeg altsaa ikke opholde mig ved.

Jeg erkender, at det Forslag, der er fremsat af den høje Regering, var et betydeligt Fremskridt og tjente til at opfylde Ønsker, der vare udtalte her i Landstinget. Imidlertid er Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger for os, ingenlunde saa godt for vore Ønsker, som det vilde